

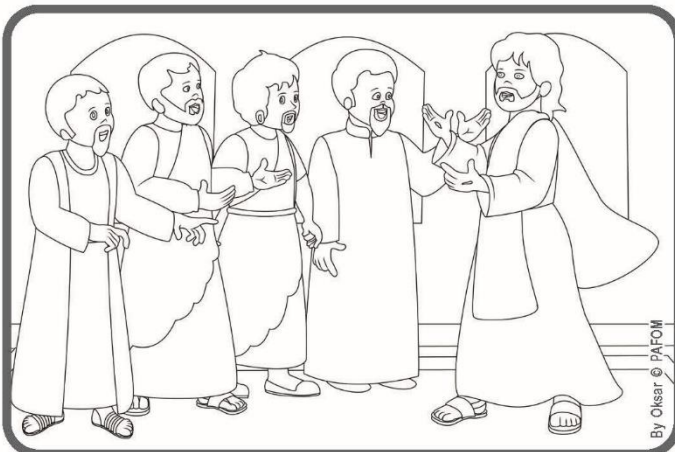
Neškime visiems Prisikėlusio Jėzaus džiaugsmą

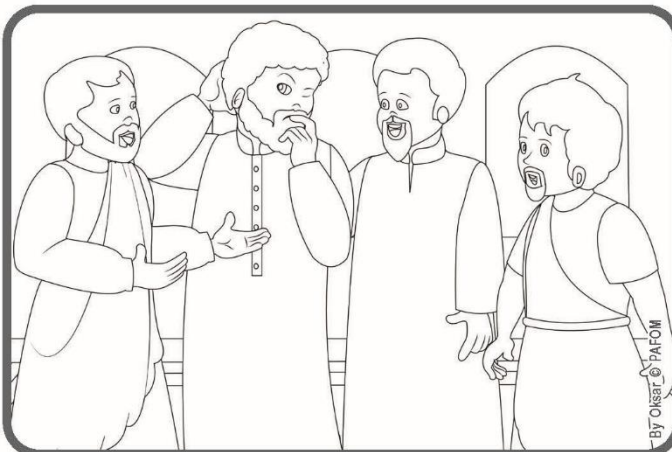
fokoliarų
judėjimas

„Apaštalai su didžia galybe liudijo apie Viešpaties Jėzaus prisikėlimą, ir juos lydėjo malonės gausa“ (Apd 4, 33).

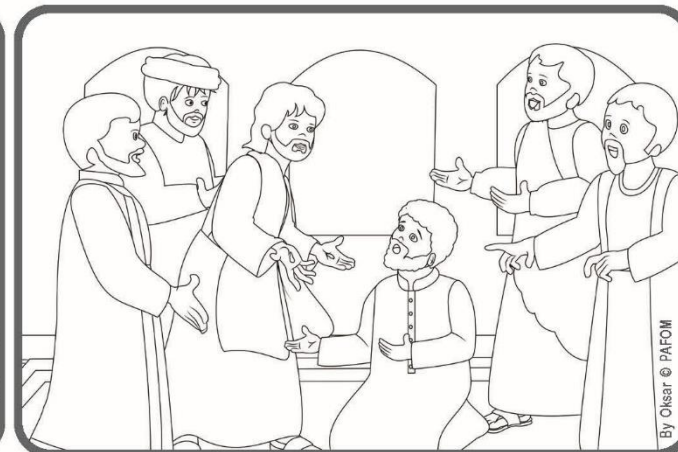
(2024 balandis, iš II-ojo Velykų sekmadienio, balandžio 7 d. liturgijos)

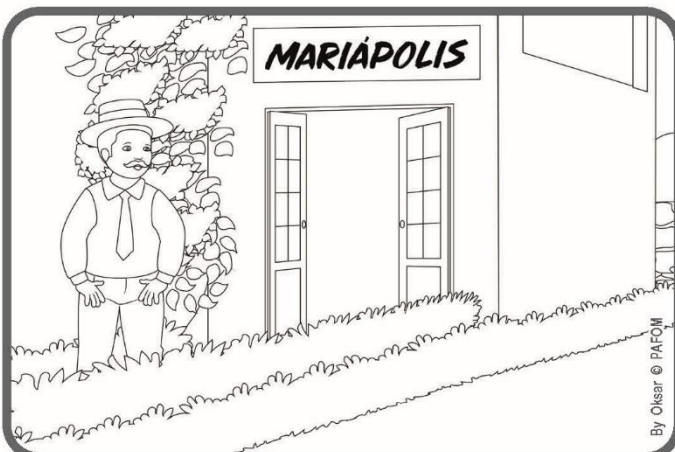
Koks džiaugsmas – Jėzus prisikėlė! Kaikurios moterys ir mokiniai, kurie Jį matė, su džiaugsmu pasakojo apie tai visiems, kuriuos sutikdavo. Bet tiems, kurie patys nebuvo matę, buvo sunku patikėti, kad Jėzus iš tiesų prisikėlė!

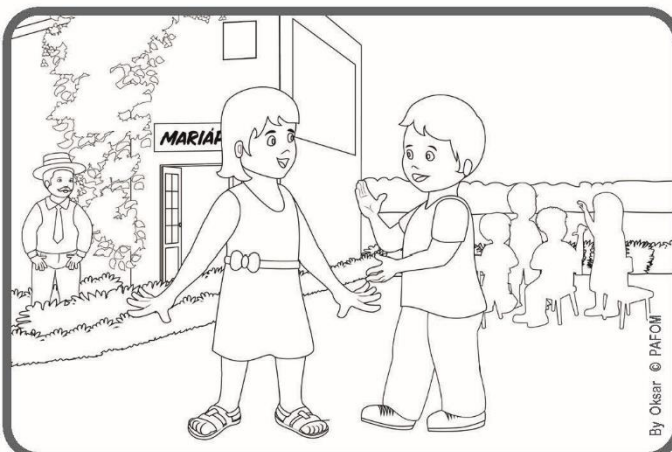
Kadangi Tomo, vieno iš apaštalų, nebuvo su jais, jis kalbėjo: „Nepatikėsiu, kol savo akimis neišvysiu ir neįdėsiu savo piršto į vinių paliktas žaizdas“.

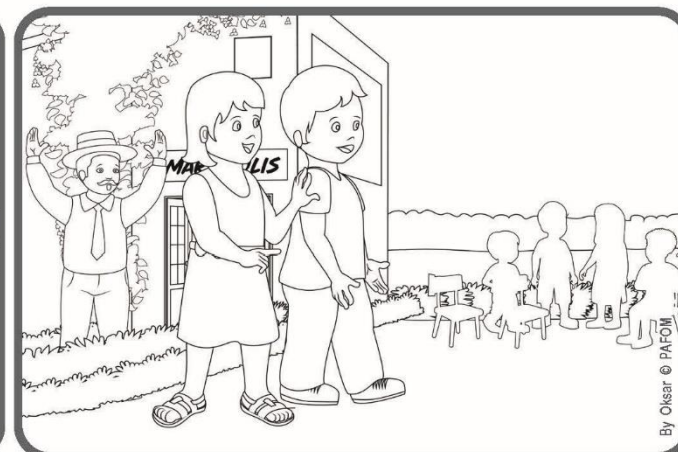
Po kelių dienų Jėzus grįžo ir tarė Tomui su meile: „Štai, įdėk savo pirštą į mano žaizdas!“ Tomas laimingas sušuko: „Mano Viešpats ir mano Dievas!“ Taip, Jėzus tikrai prisikėlė! Neškime visiems Jo džiaudsmą!

Mes buvome Marijapolyje Kolumbijosje. Buvo daugybė žmonių, vaikų ir suaugusių, kurie stengėsi gyventi pagal meilės įsakymą. Buvo ir vienas vyras, kuris atvyko pirmą kartą, tačiau nenorėjo eiti į salę drauge su kitais suaugusiais ir vaikštinėjo sode.

Ten buvo daug žaidžiančių gen 4 vaikų. Kažkuriuo metu viena iš mergaičių supuko ir nuėjo tolyn. Kiti vaikai liovėsi žaisti ir susižvalgė tarpusavy. Paskui vienas iš gen 4 pribėgo prie jos ir tarė: „Atsiprašau! Ar man atleidi?“

Mergaitė pažvelgė į jį, abu nusišypsojo ir laimingi grįžo žaisti kartu su visais kitais. Anapus gyvatvorės stovėjęs ir įvykį stebėjęs vyras buvo priblokštas! Dabar jis „pats išvydo“ abipusę meilę, kurią paliudijo gen 4!